

POSTANOWIENIE

Dnia 5 marca 2025 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Marek Siwek

na posiedzeniu w trybie art. 535 § 3 k.p.k.
po rozpoznaniu w Izbie Karnej w dniu 5 marca 2025 r.,
sprawy **M. P.** i **J. P.**
oskarżonych z art. 212 § 1 k.k.
z powodu kasacji wniesionej przez pełnomocnika oskarżycieli prywatnych
od wyroku Sądu Okręgowego w Świdnicy
z dnia 16 maja 2024 r., sygn. akt IV Ka 52/24
zmieniającego wyrok Sądu Rejonowego w Wałbrzychu
z dnia 27 października 2023 r., sygn. akt III K 1036/21.

p o s t a n o w i ł

- I. oddalić kasację jako oczywiście bezzasadną;**
- II. kosztami postępowania kasacyjnego obciążyć oskarżycieli prywatnych w częściach na nich przypadających;**
- III. zasądzić od oskarżycieli prywatnych B. Ł. i T. Ł. na rzecz oskarżonej M. P. po 900 (dziewięćset) zł i na rzecz oskarżonego J. P. po 900 (dziewięćset) zł z tytułu wydatków poniesionych na obronę przed Sądem Najwyższym.**

[J.J.]

UZASADNIENIE

M. P. i J. P. prywatnym aktem oskarżenia zostali oskarżeni o to, że dniu 23 grudnia 2020 r. w W. woj. [...], za pośrednictwem poczty elektronicznej, tj. adresu email XXX.pl, należącego do J. P. i M. P. , prowadzących działalność gospodarczą w formie spółki cywilnej pod nazwą Przedsiębiorstwo Wielobranżowe P. S.C. w odpowiedzi na zgłoszenie reklamacji oskarżycieli prywatnych dotyczącej zawilgocenia lokalu mieszkalnego przy ul. T., skierowali do pokrzywdzonych, a także do osób posługujących się adresami email: qqg.wp.pl, www.pl eee.pl, rrr.fm, ttp.pl, yyy.com, uuu.pl, twierdzeń wskazujących, iż B. i T. Ł, „poświadczali nieprawdę” twierdząc wobec J. P. oraz M. P. prowadzących działalność pod firmą „P.” S.C., że zawilgocenie ich mieszkania przy ul. T. w S. nastąpiło w grudniu 2020 r., a także, że działania pokrzywdzonych związane ze zgłaszaniem tegoż zawilgocenia sprzedawcy rzeczowego lokalu (tj. firmie „P.”) to „próba wymuszenia” przeprowadzenia remontu mieszkania, które to twierdzenia poniżają oskarżycieli w opinii publicznej, tj. o popełnienie czynu z art. 212 § 1 k.k.

Sąd Rejonowy w Wałbrzychu wyrokiem z 27 października 2023 r., sygn. akt III K 1036/21:

1. na podstawie art. 66 § 1 k.k. i art. 67 § 1 k.k. warunkowo umorzył postępowanie karne wobec oskarżonych M. P. i J. P. o czyn opisany w części wstępnej wyroku, to jest występnek z art. 212 § 1 k.k. wyznaczając okres jednego roku próby;
2. na podstawie art. 67 § 3 k.k. w zw. z art. 39 pkt 7 k.k. orzekł od każdego z oskarżonych świadczenie pieniężne w wysokości po 1000 zł na rzecz Funduszu Pomocy Pokrzywdzonym oraz Pomocy Postpenitencjarnej;
3. na podstawie 67 § 3 k.k. w zw. z art. 72 § 1 pkt 2 k.k. nakazał obojgu oskarżonym przeproszenie pokrzywdzonych w formie pisemnej w terminie jednego miesiąca od dnia uprawomocnienia się wyroku;
4. na podstawie art. 628 pkt 1 k.p.k. w zw. z art. 629 k.p.k. zasądził od oskarżonych solidarnie na rzecz oskarżycieli prywatnych kwotę 2300 zł tytułem poniesionych wydatków i kosztów zastępstwa adwokackiego.

Apelację od tego wyroku wniósł obrońca wskazanych oskarżonych, który zaskarżając wyrok Sądu Rejonowego w Wałbrzychu w całości, zarzucił:

1. błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia polegający na bezpodstawnym przyjęciu, że oskarżeni formułując odpowiedź na reklamację skierowaną do oskarżycieli użyli stwierdzeń, które to poniżały oskarżycieli prywatnych w opinii publicznej i z takim działali zamiarem, co miało wpływ na treść wyroku w zakresie wypełnienia znamion strony przedmiotowej, a nadto, że uczynili to publicznie;

2. obrazę przepisów postępowania mającą wpływ na treść orzeczenia, tj. art. 4 k.p.k., art. 7 k.p.k. i art. 410 k.p.k. polegającą na dowolnej ocenie zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego i w konsekwencji uznaniu, iż zachowanie oskarżonych wypełniało znamiona czynu z art. 212 § 1 k.k., w sytuacji gdy oskarżeni w odpowiedzi reklamacyjnej nie wypełnili znamion tego czynu - co skutkowało błędem w przypisaniu oskarżonym winy (w zakresie czynu z art. 212 § 1 k.k.);

3. naruszenie przepisów postępowania mającą wpływ na treść orzeczenia tj. art. 170 § 1 pkt 2 i 3 k.p.k. poprzez oddalenie przez Sąd I instancji wniosków dowodowych oskarżonych z pisma 14 września 2022 r. tj.:

1. o zwrócenie się przez Sąd do P. S.A. o akta szkodowe nr [...]78 oraz nr [...]92 na okoliczność ustalenia przyczyn i czasu zawilgocenia w mieszkaniu Państwa Ł., a tym samym na potwierdzenie, że stanowisko oskarżonych w piśmie z dnia 23 grudnia 2020 r. w zakresie przyczyn zalania mieszkania oskarżycieli prywatnych odpowiadało prawdzie i brak było podstaw do przypisania odpowiedzialności M. i J. P. za to zalanie jako sprzedającym lokal małżonkom Ł.,

2. z zeznań świadka D. F. na okoliczność zakresu i czasu wykonywania remontu w mieszkaniu małżonków Ł. przez świadka, a także sposobu jego wykonania oraz na okoliczność czasu, miejsca i przyczyn wystąpienia zawilgocenia w ich mieszkaniu,

- z zeznań świadka P. K. na okoliczność czasu i przyczyn wystąpienia zawilgocenia widocznego w mieszkaniu T. i B. Ł., ustalenia miejsca w którym zawilgocenie to nastąpiło, okoliczności i przyczyn spisania protokołu z dnia 14 grudnia 2020 r. podpisanego przez świadka, treści informacji przekazywanych przez tego świadka

małżonkom Ł. odnośnie przyczyn zawilgocenia widocznego w ich mieszkaniu, ustalenia przyczyn, dla których świadek zawiadomił członków zarządu wspólnoty o zawilgoceniu, ustalenia okoliczności wymiany korespondencji w tej sprawie między Państwem Ł. , administratorem oraz członkami zarządu wspólnoty, a także ustalenia że Państwo Ł. wykonywali w przedmiotowym lokalu przeróbek w instalacjach oraz ustalenia wykonawcy tych przeróbek i ich zakresu,

- które to wskazane wnioski dowodowe potwierdzają, że oskarżyciele prywatni kierując zgłoszenie reklamacyjne z dnia 17 grudnia 2020 r. związane z zalaniem ich mieszkania, w którym wskazywali na wady wykonawcze budynku, za które jako sprzedający odpowiadają oskarżeni (oraz przekazując tą reklamację za zgodą małżonków Ł. do zarządcy oraz członków zarządu wspólnoty mieszkaniowej) mieli bądź winni mieć świadomość, że przyczyną zalania ich mieszkania są okoliczności za które oskarżeni nie ponoszą odpowiedzialności, a nadto że zostali poinformowani już we wrześniu 2020 r. o konieczności sprawdzenia instalacji kanalizacyjnej w ich mieszkaniu prowadzącej do pionu kanalizacyjnego, czego nie wykonali, a wiedząc o zalaniu mieszkania od miesiąca sierpnia 2020 r. i konieczności sprawdzenia ich instalacji kanalizacyjnej, wskazali w reklamacji z 17 oskarżeni poczytali za celowe podanie w tej reklamacji nieprawdziwych okoliczności wskazując w odpowiedzi na reklamację z dnia 23 grudnia 2020 r. na „poświadczenie nieprawdy”, co według oskarżonych nie zmierzało w tych okolicznościach do znalezienia przyczyny zalewania, a jedynie według ich oceny stanowiło to próbę wymuszenia na nich przeprowadzenia remontu mieszkania zalanego nie z ich winy;

4. naruszenie prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonym, tj. art. 212 § 1 k.k. poprzez jego błędną wykładnię prowadzącą do wniosku, że sformułowania zawarte w piśmie oskarżonych z dnia 23 grudnia 2020 r. nosiły znamiona pomówienia, a oskarżeni mieli na celu przypisanie pokrzywdzonym zachowania nagannie ocenianego społecznie, co narażało ich na utratę dobrego imienia, podczas gdy:

- pismo oskarżonych z dnia 23 grudnia 2020 r. nie miało charakteru publicznego (gdyż było kierowane wyłącznie do pokrzywdzonych, administratora – P. K. P.1. Zarządzanie oraz do członków zarządu Wspólnoty Mieszkaniowej), tzn. do takiego

samego kręgu adresatów, do którego administrator, za zgodą oskarżycieli drogą mailową dnia 15 grudnia 2020 r. dostarczył pismo (znajdujące się w aktach sprawy przy piśmie oskarżonych z dnia 22 lutego 2022 r.), w którym poinformował zarząd o zaistniałej sytuacji i wskazał jako odpowiedzialnych za ten stan rzeczy oskarżonych, dołączając protokół z dnia 14 grudnia 2020 r., informując w ten sposób Zarząd Wspólnoty o zaleceniu skierowanym do oskarżycieli, by złożyli do oskarżonych reklamację,

3. stwierdzenia oskarżonych zawarte w piśmie oskarżonych z dnia 23 grudnia 2020 r., odnoszące się do nieprawdziwych informacji o zalaniu mieszkania, zawartych w zgłoszeniu reklamacyjnym przez oskarżycieli prywatnych odpowiadały rzeczywistości,
4. w swoim piśmie z dnia 23 grudnia 2020 r. oskarżeni zawarli wyłącznie swoją opinię, wynikającą z ich oceny postępowania oskarżycieli, którzy podawali nieprawdziwe informacje w ich piśmie reklamacyjnym,
5. oskarżeni nie działali z zamiarem pomówienia oskarżycieli prywatnych, a jedynie w zakresie obrony i ochrony swoich praw i uprawnień w sferze prawa prywatnego.

Sąd Okręgowy w Świdnicy wyrokiem z 16 maja 2024 r., sygn. akt IV Ka 52/24 zmienił zaskarżony wyrok w ten sposób, że oskarżonych M. P. i J. P. uniewinnił od zarzucanego im czynu (pkt I); zasądził od oskarżycieli prywatnych B. Ł. i T. Ł. solidarnie na rzecz oskarżonych M. P. i J. P. 2000 zł i 2160 zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego, odpowiednio w postępowaniu przed sądami pierwszej i drugiej instancji.

Kasację od wyroku Sądu Odwoławczego wniósł pełnomocnik oskarżycieli prywatnych, który zaskarżając to orzeczenie w całości, zarzucił:

1. rażące naruszenie przepisów postępowania karnego, tj. 7 k.p.k. w zw. z art. 4 k.p.k. w zw. z art. 410 k.p.k. mające istotny wpływ na treść rozstrzygnięcia przejawiające w oderwanym od zasad prawidłowego rozumowania i doświadczenia życiowego przyjęciu, wedle którego działanie oskarżonych objęte treścią zarzutu było konieczne, a co najmniej uprawnione, w celu ochrony ich dóbr prawnych, kiedy treść odpowiedzi oskarżonych, jawi się jako oczywiście nieproporcjonalna wobec faktu, iż oskarżyciele nie

kolportowali swojego zgłoszenia reklamacyjnego do osób trzecich oraz kiedy swój deklarowany cel oskarżenia, którzy decydowali się na kolportowanie swojej odpowiedzi do osób trzecich, mogli osiągnąć bez sięgania po zniesławiający opis postawy oskarżycieli;

2. rażące naruszenie przepisów postępowania karnego tj. art. 7 k.p.k. w zw. z art. 4 k.p.k. w zw. z art. 410 k.p.k. mające istotny wpływ na treść rozstrzygnięcia przejawiające się w oderwanym od całości zgromadzonych dowodów, a także zasad logiki i doświadczenia życiowego przyjęciu, iż stwierdzenia o „próbie wymuszenia remontu” czy „poświadczaniu nieprawdy” mają walor prawdziwości w sytuacji kiedy wniosek ten Sąd Okręgowy wyciągnął m.in. z dokumentów znanych stronom dopiero po zaistnieniu inkryminowanego zdarzenia (tj. z dokumentów zgromadzonych w aktach szkodowych) nie skupiając się w zakresie wyciąganych wniosków na stanie świadomości stron z chwili zgłaszania reklamacji oraz z chwili udzielania odpowiedzi na tę reklamację;
3. rażące naruszenie przepisów postępowania karnego tj. art. 7 k.p.k. mające istotny wpływ na treść rozstrzygnięcia przejawiające się w oderwanym od zasad prawidłowego rozumowania oraz zasad doświadczenia życiowego, oderwanym od wzorca zachowania oskarżonych wyznaczanego przez art. 355 § 2 k.c. oraz zasady współżycia społecznego, przyjęciu, iż oskarżeni uprawnieni byli do kolportowania odpowiedzi na zgłoszenie reklamacyjne oparte na konkretnych przepisach kontraktu łączącego strony niniejszego procesu, do członków zarządu wspólnoty mieszkaniowej obejmującej lokal oskarżycieli, którzy nie byli stronami rzeczzonego kontraktu, szczególnie w sytuacji kiedy odpowiedź oskarżonych godziła w dobre imię oskarżycieli;
4. rażące naruszenie przepisów postępowania karnego tj. art. 7 k.p.k. w zw. z art. 4 k.p.k. mające istotny wpływ na treść rozstrzygnięcia przejawiające się w oderwanym od zasad prawidłowego rozumowania oraz zasad doświadczenia życiowego przyjęciu, iż w wyroku Sąd I Instancji doszło do domniemania zaistnienia strony podmiotowej przestępstwa zniesławienia, które nie zostało wykazane dowodami, w sytuacji kiedy wniosek co najmniej o zamiarze ewentualnym wynika z takich faktów jak:

1. posłużenie się przez oskarżonych w odpowiedzi na reklamację opisem postawy oskarżonych,
2. użycie przez oskarżonych sformułowaniami przynależnymi do części szczególnej Kodeksu karnego (m.in. 191 § 2 kk, art. 282 kk, art. 271 § 1 k.k.),
3. kolportowanie przez oskarżonych swojej odpowiedzi do osób trzecich będących jednocześnie członkami zarządu wspólnoty mieszkaniowej obejmującej lokal oskarżycieli jak i ich sąsiadami,
4. braku pewnej, kategorycznej i niepodważalnej wiedzy stron w zakresie przyczyn zawilgocenia lokalu oskarżycieli na chwilę reklamacji oraz odpowiedzi na nią;
5. rażące naruszenie przepisów postępowania karnego mające istotny wpływ na treść rozstrzygnięcia tj. art. 457 § 3 k.p.k. polegające na zaniechaniu przeprowadzenia prawidłowej kontroli odwoławczej wyroku Sądu Rejonowego w Wałbrzychu w sprawie o sygn. akt III K 1036/21, przez brak wyraźnego odniesienia się w treści uzasadnienia wyroku do stanu świadomości stron do chwili składania reklamacji przez oskarżycieli oraz chwili inkryminowanej odpowiedzi ze strony oskarżonych, co jawiło się jako konieczne zarówno w kontekście oceny realizacji znamion przestępstwa zniesławienia, jak i z punktu widzenia oceny postawy oskarżycieli;
6. rażącą obrazę przepisu prawa materialnego mającą istotny wpływ na treść rozstrzygnięcia tj. art. 212 § 1 k.k. poprzez wyrażenie poglądu, iż do zaistnienia przestępstwa zniesławienia opisanego w wymienionym przepisie konieczne jest publiczne działanie przez pomawiającego, w sytuacji kiedy użyty w tymże przepisie zwrot „w opinii publicznej” odnosi się wyłącznie do określenia postaw i właściwości pomawianego, które objęte są zakresem zastosowania art. 212 § 1 k.k. oraz gdy powszechnie przyjmuje się, iż aby nastąpiło zniesławienie, wypowiedź zawierająca treści naruszające część musi dotrzeć do bodaj jednej innej osoby.

Wskazując na powyższe zarzuty skarżący wniósł o uchylenie zaskarżonego orzeczenia w całości i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi Okręgowemu w Świdnicy w postępowaniu odwoławczym.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Kasacja jest oczywiście bezzasadna dlatego podlegała oddaleniu na posiedzeniu, zgodnie z treścią art. 535 § 3 k.p.k.

Przedmiotem zaskarżenia kasacją może być prawomocny wyrok sądu odwoławczego (art. 519 k.p.k.), co oznacza konieczność sformułowania zarzutów pod adresem tego właśnie rozstrzygnięcia. Wnoszący kasację winien więc podniesionymi zarzutami wykazać i uzasadnić uchybienia, jakie w toku rozpoznania apelacji popełnił sąd odwoławczy. Stosownie bowiem do dyspozycji art. 523 § 1 k.p.k., zasadność kasacji jest oceniana z punktu widzenia skutecznego przedstawienia uchybień wymienionych w art. 439 § 1 k.p.k. albo innego naruszenia prawa, jeśli mogło ono mieć istotny wpływ na treść wyroku. Bezwzględne przyczyny odwoławcze, na których wystąpienie nie powoływał się w kasacji skarżący, rozciągają się na całe postępowanie sądowe, podczas gdy zarzuty kasacyjne dotyczące rażącego naruszenia prawa mają ścisły związek z postępowaniem odwoławczym. Wskazać także należy, iż zarzut rażącego naruszenia prawa, mógłby zostać uwzględniony dopiero wówczas, gdyby doniosłość podniesionego uchybienia realnie potwierdzała, że kwestionowane rozstrzygnięcie obarczone zostało takim błędem, który mógł mieć istotny wpływ na treść orzeczenia. Uchybienie w postaci rażącego naruszenia prawa, o którym mowa w art. 523 § 1 k.p.k., musi mieć rangę zbliżoną do bezwzględnej przyczyny odwoławczej, skoro jego skutkiem ma być wzruszenie prawomocnego orzeczenia w drodze środka o charakterze nadzwyczajnym.

Pomimo, że kasacja pełnomocnika oskarżycieli prywatnych wskazuje na uchybienia natury procesowej, kwalifikując je jako rażące naruszenie prawa, jakie miał popełnić Sąd odwoławczy, to analiza treści podniesionej w niej zarzutów wskazuje, że są one bezpodstawne. Autor kasacji nie wykazał bowiem w sposób przekonujący, aby w toku kontroli instancyjnej Sąd Okręgowy w Świdnicy naruszył art. 4, 7 k.p.k. czy 410 k.p.k. Przeciwnie, ze sporządzonego uzasadnienia wynika, jakimi okolicznościami ujawnionymi w toku rozpoznania sprawy kierował się Sąd odwoławczy, dlaczego dokonał określonej oceny przeprowadzonych dowodów by ostatecznie stwierdzić, że wyrok wydany przez Sąd Rejonowy jest wadliwy z powodu błędnych ustaleń faktycznych, według których M. i J. P. mieli dopuścić się

przestępstwa zniesławienia oskarżycieli prywatnych.

Sąd Rejonowy procedując w tej sprawie, pominął bowiem szereg istotnych i rzutujących na odpowiedzialność oskarżonych źródeł, a wśród tych dowodów szczególne znaczenie miały zawarte na płycie CD informacje z akt szkodowych P. S.A. (n PL [...]92). Z zamieszczonych tam informacji wynikało bowiem, iż oskarżyciele prywatni już we wrześniu 2020 r., czyli na trzy miesiące przed złożeniem reklamacji pisemnej, zgłosili reklamację ustną odnośnie zalania ich mieszkania, na którą niemal automatycznie zareagowali oskarżeni. W toku podjętych czynności sprawdzających wykluczono jednak awarię instalacji wodociągowej i c.o., a nadto zobowiązano B. i T. Ł. do sprawdzenia instalacji kanalizacyjnej, która już w tamtym czasie została już przerobiona przez wykonawcę zatrudnionego na zlecenie tych oskarżycieli prywatnych. Od września do grudnia 2020 r. osoby te pozostawały jednak w tej kwestii bierne, awaria nie została zdiagnozowana i usunięta, a mieszkanie było nadal zalewane. Dopiero w grudniu Ł. złożyli reklamację pisemną, przy czym jej treść sugerowała, jakoby do stwierdzenia przedmiotowego zawilgocenia doszło dopiero w tym czasie.

Oskarżyciele prywatni byli w pełni świadomi awarii i faktu, że do zalewania ich mieszkania dochodziło znacznie wcześniej, uczestniczyli przecież wraz z oskarżonymi w poszukiwaniu jej rzeczywistych źródeł. Wystosowując oficjalne pismo do oskarżonych, czyli zgłaszając formalnie reklamację, powinni byli liczyć się z nadaniem jej odpowiedniego biegu również przez oskarżonych.

Trafnie skonstatował Sąd II instancji, że oskarżeni formując pismo z 23 grudnia 2020 r. będące odpowiedzią na reklamację oskarżycieli prywatnych, byli tym samym uprawnieni do rozesłania go i zaznajomienia z jego treścią, poza samymi oskarżycielami prywatnymi B. i T. Ł., również członków zarządu wspólnoty mieszkaniowej. W tej sytuacji postąpili zgodnie z przepisami ustawy 24 czerwca 1994 r o własności lokali (Dz. U. z 2021, poz. 1048), gdyż zadaniem tego organu jest kierowanie sprawami wspólnoty mieszkaniowej i reprezentowaniem jej na zewnątrz, a także w stosunkach między wspólnotą, a poszczególnymi właścicielami lokali (art. 21 tej ustawy), a co równie istotne – jak wynikało z dowodów – na tym zalaniu ucierpiało także mienie należące do wspólnoty mieszkaniowej. Zarząd był nadto za zgodą i wiedzą oskarżycieli prywatnych zaangażowany w tę sprawę, jako

że podejrzenia o źródło zalania mogło mieć związek z częściami wspólnymi stanowiącymi własność wspólnoty.

Suma przytoczonych argumentów, jak słusznie wywiódł Sąd Okręgowy, nie pozwalała na konstatację, jakoby oskarżeni w miejscu, czasie oraz sposób wskazany w prywatnym akcie oskarżenia, dopuścili się przestępstwa zniesławienia oskarżycieli prywatnych. Pismo przesłane przez oskarżonych P. trafiło do wąskiego grona odbiorców, którzy pełnili we wspólnocie określone funkcje, byli członkami zarządu, a z racji ewentualnych przyczyn i skutków zalania byli także bezpośrednio zaangażowani w dyskurs dotyczący postępowania reklamacyjnego i zaistniałą sytuację. W odpowiedzi na reklamację, oskarżeni nie użyli jednocześnie słów, mających moc i znaczenie zniesławiające B. i T. Ł. w opinii publicznej. Po stronie oskarżonych P. nie można było tym samym doszukać się zamiaru (ani bezpośredniego ani ewentualnego) znieważenia oskarżycieli. Oskarżeni zawierając w piśmie określonej treści wypowiedzi działali w obronie własnych interesów, a przede wszystkim w ramach prawa do przedstawienia własnej oceny postępowania oskarżycieli prywatnych i podnoszonych przez nich zupełnie hipotetycznych zarzutów i roszczeń.

Z powyższego wynika, że Sąd odwoławczy w sposób wszechstronny wyjaśnił okoliczności tej sprawy i poprawnie też ocenił wszystkie dowody, istotne z punktu widzenia odpowiedzialności karnej oskarżonych. Zarzuty sprowadzające się do twierdzenia, iż Sąd II instancji naruszył normy art. 4, 7 k.p.k. i 410 k.p.k. są pozbawione faktycznych i procesowych podstaw. Należy także wskazać, iż przeprowadzona kontrola instancyjna wyroku Sądu I instancji spełniła kryteria rzetelności, dlatego nie doszło przed Sądem odwoławczym do naruszenia art. 433 § 2 k.p.k. i art. 457 § 2 k.p.k. Sąd odwoławczy rozważył bowiem wszystkie zarzuty zgłoszone w apelacji obrońcy oskarżonych i umotywował w jakim zakresie i dlaczego zasługiwały na uwzględnienie. Nie doszło również do naruszenia prawa materialnego w zaskarżonym orzeczeniu, skoro pismo będące przedmiotem sprawy związane było z postępowaniem reklamacyjnym i zostało skierowane do odpowiednich osób, z punktu widzenia interesu prawnego i faktycznego w załatwieniu reklamacji. Uwzględniając tę okoliczność w ogóle jako bezprzedmiotowe jawi się rozważanie kwestii publiczności działania oskarżonych w

kontekście znamienia strony przedmiotowej czynu z art. 212 § 1 k.k., skoro działanie to, jak uznał sąd odwoławczy, było ukierunkowane na przekazanie informacji wyłącznie osobom zainteresowanym postępowaniem reklamacyjnym, a więc osobom uprawnionym do zapoznania się ze stanowiskiem dotyczącym samej reklamacji i tym też osobom informacja ta została przekazana.

Reasumując trzeba stwierdzić, że autor kasacji poza bezpodstawną polemiką z rozstrzygnięciem i zawartymi w uzasadnieniu Sądu II instancji argumentami, nie przedstawił zarzutów mogących realnie podważyć wydane w tej sprawie orzeczenie.

Nie znajdując zatem postaw do uwzględniania kasacji rozstrzygnięto jak w pkt I postanowienia. Na podstawie art. 636 § 1 i 3 k.p.k. w zw. z art. 633 k.p.k. w zw. z art. 616 § 1 pkt 2 k.p.k. w zw. z art. 637a k.p.k. rozsądzono o kosztach postępowania kasacyjnego, w tym także poniesionych przez oskarżonych wydatkach związanych z ustanowieniem obrońcy z wyboru.

[J.J.]

[a.ł]